

Millenium

2009 május 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 1

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Különös sejtelem foglalkoztat egy ideje. Bizonyithatatlan, történelmietlen, mégsem tudom csak úgy elintézni... Lássuk a tényeknek nevezhet? ismereteket: Honfoglalásunk el?tt országunkban és környékén, jókora területen, az avarok birodalma volt.

El?bb virágzott, majd vegetált (évszámokat ide, történészek!), mindenesetre Árpádék idejére dics?sége lehanyatlott, ebben megegyezhetünk. Politikai értelemben a kegyelemdöfést Carolus Magnus adta: vezérei többszörösen megverték az avarokat, területeik egy részét elvették, de ami a legsúlyosabb: kirabolták a kincstárat, hatalmas értéket szállitottak Aachenbe. Az avar veszteség valószinüleg sokszorosa volt a németek nyereségének. Hogyan van ez? Úgy, hogy a rablott tárgyak jogos tulajdonosaik számára nem közönséges aranykincs volt, hanem szakrális érték. Ma is rabolnak sajnos, de gondolja meg a nyájas olvasó: nem mindegy, hogy egy páncélautó negyvenmilliós tartalmát viszik, vagy egy templom esetleg ugyanolyan értékre becsült kegytárgyait. Bár itt helyesebb lett volna negyven templomot irni... Nos, tekintettel a kor hadászati viszonyaira: a mieink, az avarok a klasszikus "lovasnomád" harcmodort ?zték. Ami elsöpr? fölényt jelent, legalábbis elvben, a nehézkes, többnyire gyalogos nyugati sereggel szemben: reflexijuk átüt? ereje közel megfelelt egy mai kalasnyikov-féle szerszámnak, de ?seink pontosabban céloztak egy átlagos honvédnál. A keleti jelleg? seregek szervezettsége, fegyelme toronymagasan állt a nyugatiak felett. Köztudott, hogy néhány emberölt?vel kés?bb, Bulcsúék néhány tizezer lovassal egész Európát hódoltatták, eltekintve az arab és viking dominanciájú területekt?l. Akinek eziránt kételyei lennének, hát olvassa el *Padányi Viktor: Dentu-Magyaria* c. m?vét. (Püski)

Ezekután rejtélynek látszik, miképpen voltak képesek a németek legy?zni az avarokat. Mivel pedig a tények tények, megoldás csak egy lehet: az árulás. Nem tudom, van-e erre pozitiv bizonyiték, de mindenesetre nem én jöttem rá. Az Árpád-féle honfoglalásról azt kell tudni, hogy két lényeges vonatkozásban súlyos kételyeket kell megfogalmazni vele kapcsolatban. Az egyik az id?pontja. A hivatalosan ünnepelt milleniumhoz a forrásokban lelhet? dátumok közül a legkés?bbit vették alapul, de mivel nem voltak képesek elkészülni a diszletekkel, még azt is kitolták egy évvel. Ez a kérdés azonban itt csak érdekesség, most nem tárgyaljuk. A másik kételyünk már figyelemre méltóbb: az egész modern kori régészet bizonyitja, hogy a kérdéses id?szakban (a hivatalos 895-ös honfoglalás-dátumot alapulvéve), tehát a IX-X sz. táján a Kárpát-medence lakosságának túlnyomó többsége avar volt. László Gyula szerint, ha jól emlékszem, az arány tiz az egyhez az avarok javára. Egy-két emberölt? alatt aztán az avar jelleg elt?nik, és ett?l kezdve addig, amig egyáltalán divott a mellékletekkel való temetkezés, kétféle sir van: gazdag és szegény melléklet?. A római kereszténység megszüntette a temetkezés hagyományos ritusát, viszont annak felvételét?l már oklevelekb?l tudjuk, hogy társadalmunk két, határozottan elkülönül? félre: szolgákra és szabadokra oszlott, mégpedig hozzávet?leg a fentebbi számaránnyhoz hasonló arányban. És ez igy is maradt egészen 1848-ig. Történtek fontos események, a közjog fejl?dött, jöttek otromba hóditók, egyszóval folyt történelmünk, de társadalmunknak mindvégig szilárd szerkezeti eleme volt a nemesek és jobbágyok határozott elkülönülése. És ez akkor is igy volt, ha közben esetenként egyesek (mindig csak személyek) át is lépték ezeket a jogi kategóriákat: vitézségükkel vagy tudományukkal nemességet szereztek. Ellenkez? esetr?l nem tudok, nem azért, mert nem volt, hanem mert nem vagyok történész. Tehát a fentebb emlitett kétely: valóban két különböz? nép-e az avar és a magyar? Illetve tetszés szerint megforditva: nemde igazsága volt-e nemességünknek, amikor egy korszakon keresztül a magyar nemzethez tartozónak csak önmagát ismerte el? Én nem tudom. 1848-ban érdekes dolog történik: a rendi országgy?lés mindenféle parasztlázadás nélkül, saját elhatározásából egycsapásra megszünteti saját kiváltságait. Az a nemesség, melyet azóta is, a közvéleményben Jókai bunkó kiskirályai határoznak meg, nyilván a korszellemnek megfelel?en, ugyanakkor végs? fokon saját elhatározásából: felszámolja önmagát. Vissza a középkorba, az árpádi honfoglaláshoz: érdekes, és talán köztudott, hogy katonailag két ellenséggel kellett számolniuk a bejöv?knek. Egyik Bolgárország, ez komoly tényez?, véráldozattal járt leverése, másik a német végvidék, valami Pribina nev? pasassal diszitve. Ezt megviccelték és elkergették. Nem szerepel viszont a forrásokban az a hatalmas avar tömeg, mely pedig a régészet számára kézzelfoghatóan van jelen. Helyesebben szerepel, de más néven, mint székely maradványai Atilla birodalmának. Tény, hogy ezzel az igen jelent?s helybenlakó tömeggel a hétvezérnek semmi konfliktusa nem akadt: szépen egymás mellé telepedtek. (Ismét: László Gyula) Következtetés: a honfoglalók és a helybenlakók között megállapodásnak kellett lennie, akár van erre további bizonyiték, akár nincs. És most térjünk rá a lényegre, arra a bizonyos sejtelemre, mely okát adta eszmefuttatásomnak. A tökéletesen igazolhatatlan, mégis minden történelmi tény által sokszorosan igazolt feltételezésem a következ?: A két fél (honfoglalók és avarok) közötti szerz?dés jött létre, és annak valahányadik cikkelye igy hangzott: "Mivel a ti ?seitek gonosz árulása folytán szent kincseink ebek harmincadjára, rablók kezére jutottak, legyetek ti és minden leszármazottaitok átkozottak, és szolgáljatok nékünk és utódainknak ezer esztend?n keresztül!"

Pogány István

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló